

GR&C

NO PASSA CADA DIA QUE ALGÚ ENS NECESSITI

(DE FET, NO ÉS GENS HABITUAL QUE ALGÚ ENS NECESSITI)

CARME PORTACELI

Teatre Grec

4 i 5 de juliol

Durada aproximada: 90 min

Espectacle en català

En primer lloc, vull agrair a l'Ajuntament i al Grec, especialment a Cesc Casadesús, la decisió de celebrar el festival enguany, encara que sigui una edició "confinada", amb mesures de seguretat i amb tot això que hem viscut en els darrers temps. Ens hem sentit com si fóssim protagonistes d'una sèrie distòpica, com si visquéssim una ficció, sorpresos per la realitat. Ningú no hauria imaginat que passés, que ens passés, una cosa semblant.

Però, ens esperem alguna vegada el que ens passa? Llegint Margaret Atwood, extraordinària escriptora, em va impressionar força que expliqués que, de petita, era una nena molt feliç i que vivia en una casa que s'estimava molt fins que, d'un dia per l'altre, de cop i volta, va haver d'abandonar-la perquè s'havia declarat una guerra. Suposo que als Balcans ningú no s'esperava tampoc la guerra que es va desfermar. Bé, potser algú sí que s'esperava aquelles guerres i aquesta pandèmia, però no molta de la gent amb qui tenim tracte cada dia, la gent que omple els llocs que freqüentem, la que fa moure l'economia i la cultura.

En moments així, tendim a preguntar-nos què és el més important i sempre creiem que el primer és menjar. Ho és, sense cap dubte, però també la cultura és un aliment imprescindible per sentir-se bé, per sentir-nos éssers humans en els moments en els quals no tenim raons per sentir-nos així. És un aliment que ens dona identitat i que ens prepara per a la convivència, per a la democràcia i, per tant, per ser una mica més feliços.

Hi ha casos claríssims d'utilització de la cultura com a bàlsam d'una vida difícil: Susan Sontag va anar a Sarajevo a muntar *Tot esperant Godot*, de Beckett (Pozzò/Godot, per cert, portava una màscara de Clinton) i el teatre estava ple de públic que, malgrat els franc-tiradors i les bombes, assistien a la funció com si es tractés d'un ritual que els hauria de permetre, com explicava la mateixa Sontag, "sentir-se confortats veient la seva realitat transfigurada per l'art". Hi ha casos com aquest en tota la història de la Humanitat. Aquestes últimes setmanes, a Milà, funcionava una Brigada Brighella, formada per un grup de professionals que acompanyaven cada repartiment d'aliments i de protecció sanitària amb una representació teatral. Perquè la fantasia i la cultura són elementals per fer que l'ésser humà se senti persona.

"No hay nada más fuerte que el teatro para difundir un mensaje de libertad", deia Federico García Lorca.

El teatre és l'oposat a l'aïllament; el teatre és reunió de gent, una comunitat "poètica" que respira i que somia plegada. La paraula ens ha d'unir i la seva força ens ha de mantenir junts. Compartim amb tots i totes aquesta vetllada plena de somnis, de paraules escrites per molts i moltes artistes que s'han preguntat i han sentit el mateix que nosaltres avui. I esperem transmetre-us la felicitat de ser aquí, al Grec, de poder oferir-vos el que sabem fer, d'abduir-vos durant una bona estona i, sobretot, de celebrar junts la vida. Com diu el Vladimir de *Tot esperant Godot*, "en aquest indret, en aquest moment, la humanitat som nosaltres, ens agradi o no".

A totes i a tots, moltes gràcies per ser amb nosaltres.

Carme Portaceli

Creació: Albert Boronat, Judith Pujol, Carme Portaceli

Direcció: Carme Portaceli

Intèrprets: Nao Albet, Mohamed el Bouhali, Ferran Carvajal, Jordi Collet, Carme Conesa, Inma Cuevas, Eduard Farelo, David Fernández Fabu, Carlota Ferrer, Gabriela Flores, Borja Luna, Pilar Matas, Carlota Olcina, Sol Picó, Rosa Renom, The Sey Sisters

Espai escènic: Paco Azorín

Disseny audiovisual: Miquel Àngel Raió

Vestuari: Carlota Ferrer

Moviment: Ferran Carvajal

Il·luminació: David Picazo

Espai sonor: Jordi Collet

Ajudantia de direcció: Judith Pujol

Producció executiva: Focus

Fotografia: Geraldine Leloutre

Una producció del Grec 2020 Festival de Barcelona